

— Да не иска нѣщо? пита Митко.

Ето че пристигна хазяйката, която добродушно се смѣе съ облото си лице.

— Не бойте се, не бойте. Кака Сивка или госпожица Сивка е обучена да играе на цирка съ сина ми. Тамъ мжжъ ми държи и други обучени животни, съ които печелимъ по-малко пари да се прѣхранваме. Ние сме дошли отъ чужбина, наехме тази кжща и тука ще прѣкараме 1—2 години.

И хазяйката се зарадва твърдѣ много, като видѣ, че Сивушка още се мждри като булка съ затворени очи.

Смъртъ за отечеството.

— Гледай сега, какво умно и послушно животно, дума тя.

— Добрѣ, ама що ще въ стаята ми да ме плаши...

— Гледай, гледай... продължава хазяйката безъ да слуша Митка. Ето азъ ще ѝ дамъ парче захарче.

Магарето пое захаръта и почна да хруска. —

— Хайде сега, мило, хайде дъще, хайде иди си. Момчето е чуждо и се бои отъ тебе.